

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20. grudnia 2016 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (dalej zwana również: (...)) wystąpiła przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej z siedzibą w W. (dalej zwana również: (...)) o zapłatę kwoty 14.706,47 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu od pozwanego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że łączyła go z pozwanym umowa o świadczenie usług ochrony mienia, na podstawie której strona pozwana zobowiązała się do uiszczenia ustalonego wynagrodzenia. Wskazał, iż na dochodzoną kwotę składa się należność główna z tytułu wynagrodzenia za świadczone usługi w kwocie 14.274,15 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 432,32 zł (pozew, k. 2–6).

W dniu 19. stycznia 2017 r., wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNc 6/17, k. 33). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 6. marca 2017 r. (k. 40).

W dniu 20. marca 2017 r. pozwany złożył sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości, wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowisko pozwany podniósł zarzut spełnienia świadczenia, wskazując, że w dniu 30. grudnia 2016 r. uregulował należność główną w wysokości 14.274,15 zł, wobec czego brak było podstaw do wytoczenia powództwa przez powoda. Pozwany zakwestionował także żądanie odsetkowe pozwu, wskazując, że nie otrzymał noty odsetkowej (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 42-43).

W piśmie procesowym z dnia 30. czerwca 2017 roku powód cofnął powództwo co do kwoty 14.274,15 zł, podtrzymując żądanie pozwu w pozostałej części (pismo procesowe z dnia 30. czerwca 2017 roku, k. 62-63).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25. września 2015 roku doszło do zawarcia umowy o świadczenie usług dozoru mienia nr (...) /AC/O14/15/KRA pomiędzy (...) Centrum spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. jako Zleceniobiorcą, a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., jako Zleceniodawcą. Na mocy zawartej umowy Zleceniobiorca zobowiązał się realizować zadanie dozoru obiektu i mienia Zleceniodawcy w K. przy skrzyżowaniu ul. (...) i ul. (...) na budowie (...) P., poprzez obsadzenie obiektu swoimi pracownikami dozoru. Z kolei Zleceniodawca zobowiązał się do uiszczenia Zleceniobiorcy wynagrodzenia w wysokości 7,20 zł za jedną roboczogodzinę jednego pracownika dozoru wraz z należnym podatkiem VAT. Powyższe wynagrodzenie miało być płatne przelewem na rachunek bankowy Zleceniobiorcy, zgodnie z otrzymaną fakturą, w terminie 14 dni od daty wystawienia faktury (okoliczności bezsporne; umowa nr (...), k. 14-17).

Na mocy porozumienia trójstronnego z dnia 31. grudnia 2015 r., spółka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przystąpiła do umowy nr (...), jako Zleceniobiorca (okoliczności bezsporne, porozumienie trójstronne, k. 18-22).

W związku z wykonywaniem umowy nr (...), spółka (...) wystawiła na rachunek spółki (...) następujące faktury VAT:

- nr (...) z dnia 1. czerwca 2016 r. na kwotę 7.752,69 zł brutto, tytułem ochrony fizycznej za maj 2016 r., z terminem płatności do dnia 16. czerwca 2016 r.
- nr (...) z dnia 1. lipca 2016 r. na kwotę 6.521,46 zł brutto, tytułem ochrony fizycznej za czerwiec 2016 r., z terminem płatności do dnia 19. lipca 2016 r.

(okoliczności bezsporne, faktury VAT, k. 24-25, grafik, k. 26-27).

Pismem z dnia 6. września 2016 roku, doręczonym w dniu 12. września 2016 r., spółka (...) wezwała spółkę (...) do zapłaty kwoty 14.274,15 zł wraz z odsetkami w wysokości 183,20 zł, tytułem nieuregulowanych faktur VAT, w terminie 7 dni od otrzymania pisma (wezwanie do zapłaty, k. 23, potwierdzenie odbioru, k. 28).

W dniu 30. grudnia 2016 r. spółka (...) wpłaciła na rachunek spółki (...) kwotę 14.274,15 zł, wskazując w tytule przelewu faktury VAT nr (...) (potwierdzenie wykonania przelewu, k. 44).

Stan faktyczny opisany powyżej był w większości bezsporny między stronami niniejszego postępowania. Podstawę ustaleń stanowiły zatem twierdzenia strony powodowej niezakwestionowane albo wprost przyznane przez pozwanego, a zatem dotyczące faktów bezspornych.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny Sąd ustalił ponadto na podstawie powołanych przy odpowiednich partiach ustaleń dowodów: dokumentów prywatnych. Na poparcie swoich twierdzeń strony przedstawiły wymienione wyżej kserokopie i wydruki dokumentów, które Sąd uczynił podstawą dokonanych ustaleń we wskazanym wyżej zakresie. Strony nie kwestionowały wiarygodności załączonych do pism procesowych odpisów dokumentów prywatnych, Sąd zaś nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne zasługuje na uwzględnienie.

Rozważania merytoryczne należy poprzedzić ustaleniem ostatecznego zakresu dochodzonego roszczenia, którego rozmiar wynika ze złożonego przez powoda oświadczenia o częściowym cofnięciu pozwu. Powód w piśmie z dnia 30. czerwca 2017 roku cofnął powództwo o kwotę 14.274,15 zł.

Zgodnie z brzmieniem art. 203 § 1 k.p.c., pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. W myśl § 3 powołanego wyżej przepisu, sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

W ocenie Sądu, dokonane w niniejszej sprawie cofnięcie pozwu w zakresie dochodzonego w sprawie roszczenia, nie zmierza do obejścia prawa, nie jest sprzeczne z prawem, ani z zasadami współżycia społecznego. W konsekwencji, wobec połączenia oświadczenia o cofnięciu pozwu ze zrzeczeniem się roszczenia, dokonana przez powoda czynność dyspozytywna wywołała zamierzony przez niego skutek prawny.

W konsekwencji, Sąd na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 203 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie w sprawie w części dotyczącej kwoty 14.274,15 zł, a w pozostałym zakresie rozstrzygał sprawę co do meritum.

Przechodząc do analizy merytorycznej rozstrzygnięcia, w pierwszej kolejności należy wskazać, iż powód wywodził roszczenie procesowe będące przedmiotem niniejszego postępowania z zawartej z pozwanym umowy nr (...), do której przystąpił jako Zleceniobiorca, na mocy porozumienia trójstronnego z dnia 31. grudnia 2015 r. W ocenie Sądu powyższą umowę, polegającą na świadczeniu usług dozoru obiektu i mienia uznać należy za umowę o świadczenie usług. Zgodnie z treścią art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Z kolei w świetle art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Artykuł 735 § 1 k.c. stanowi natomiast, iż jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie.

Należy wskazać, iż poza sporem pozostawała legitymacja powoda w zakresie dochodzenia w niniejszej sprawie wierzytelności wynikających z faktur VAT wystawionych na rachunek pozwanego. Sporny nie był także sam fakt

zawarcia umowy, jak również okoliczność jej wykonania przez powoda. Strona pozwana nie kwestionowała również obowiązków z niej wynikających w postaci zapłaty umówionego wynagrodzenia. Sporem nie była również objęta wysokość należnego wynagrodzenia i terminu jego zapłaty oraz okoliczność spełnienia świadczenia przez pozwanego po terminie. Strona pozwana podniosła natomiast, iż żądanie pozwu jest bezzasadne, gdyż w dniu 30. grudnia 2016 r. uregulował powstałe w związku z wykonaniem umowy zadłużenie.

Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przepisu art. 6 k.c. oraz stanowiącego jego odpowiednik procesowy art. 232 k.p.c., powód winien udowodnić okoliczność wykonania umowy, skoro z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W ocenie Sądu powód sprostą ciężacemu na nim obowiązkowi wykazania, że wykonał umowę łączącą go z pozwanym. Powód udowodnił bowiem okoliczności, z których swoje roszczenie wywodzi. Jak już zostało wskazane, poza sporem był sam fakt zawarcia umowy o świadczenie usług ochrony mienia oraz okoliczność przystąpienia do niej przez powoda jako Zleceniobiorcy. Strona pozwana nie kwestionowała także treści złożonych przez powoda do akt sprawy umów. Zostały w nich wyraźnie wskazane obowiązki zarówno powoda, jako Zleceniobiorcy, jak i pozwanego, jako Zleceniodawcy. Pozwany nie kwestionował jakości usług świadczonych przez powoda, zatem niewątpliwie zaktualizował się obowiązek zapłaty wynagrodzenia powodowi za świadczone usługi w miesiącach: maj i czerwiec 2016 r. w łącznej wysokości 14.274,15 zł.

Wobec cofnięcia przez powoda pozwu w zakresie należności głównej i umorzenia postępowania w sprawie w tej części, pozostało do rozstrzygnięcia żądanie odsetkowe pozwu.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Opiswane uprawnienie wierzyciela powstaje tylko wtedy, gdy dłużnik nie wykona zobowiązania pieniężnego w terminie.

W niniejszej sprawie strona pozwana kwestionowała zasadność dochodzenia przez powoda odsetek za opóźnienie, wskazując, iż nie otrzymała ona noty odsetkowej wystawionej przez powoda. Powyższa okoliczność pozostaje jednakże bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Wskazać bowiem należy, że zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c., jedyną przesłanką do powstania obowiązku zapłaty odsetek, jest opóźnienie dłużnika w spełnieniu świadczenia, bez względu na przyczyny uchybienia temu terminowi. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki niejako automatycznie, na wierzycielu zaś nie spoczywa żaden obowiązek w postaci podejmowania jakichkolwiek czynności mających na celu zawiadomienie dłużnika o powstałym zobowiązaniu z tytułu odsetek za opóźnienie w zapłacie. Powyższy przepis ma charakter dyspozytywny, uprawnienie dochodzenia odsetek za opóźnienie zależy wyłącznie od woli powoda. Wierzyciel również może zrzec się dochodzenia odsetek ustawowych na podstawie art. 481 k.c., jednakże w niniejszej sprawie taka okoliczność nie miała miejsca. Zatem mając na względzie powyższe, Sąd uznał, iż powodowi przysługiwało roszczenie o odsetki ustawowe od należności głównej. Nie ulega bowiem wątpliwości, że pozwany dokonując zapłaty na rzecz powoda kwot wynikających z przedmiotowych faktur VAT pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem tego świadczenia. Powód skapitalizował odsetki ustawowe od dnia wymagalności z poszczególnych faktur VAT na dzień 6. grudnia 2016 roku, na podstawie art. 482 § 1 k.c. Zgodnie z jego treścią, od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 750 k.c. w zw. z art. 734 § 1 k.c. i art. 735 § 1 k.c. oraz art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 482 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę w wysokości 432,74 zł, tytułem skapitalizowanych odsetek od należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 14.274,15 zł od dnia wniesienia pozwu, tj. 20. grudnia 2016 r. do dnia zapłaty, tj. 30. grudnia 2016 r. oraz od kwoty 432,32 zł od dnia następnego, tj. 31. grudnia 2016 r. do dnia zapłaty.

Podstawa zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych wynika z art. 4 w zw. z art. 4a w zw. z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8. marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. 2016 poz.

684). Podkreślić należy, iż mimo, że umowa o świadczenie usług ochrony mienia została zawarta przez strony przed nowelizacją ww. ustawy (tj. przed dniem 1. stycznia 2016 r.), to zgodnie z treścią przepisów intertemporalnych (art. 56 ustawy z dnia 9. października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015, poz. 1830), przepisy tej ustawy, w zakresie żądania odsetkowego pozwu, znajdują zastosowanie w brzmieniu obowiązującymi obecnie. Do odsetek od czynności prawnej bowiem, za okres po dniu wejścia w życie powyższej ustawy, należy stosować przepisy aktualnie obowiązujące, czyli także art. 4a ww. ustawy, który wyłącza stosowanie przepisu art. 481 § 2 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Sąd uznał, że choć zasadą jest, że w przypadku cofnięcia pozwu to powód, zgodnie z treścią art. 203 § 2 i § 3 k.p.c., jest stroną zobowiązaną do zwrotu kosztów procesu, to jednak dopuszczalne są od niej wyjątki.

Stosownie do stanowiska, jakie zajął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 lutego 2011 r., sygn. akt IV CZ 111/10, które Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie w pełni podziela, „obowiązek zwrotu kosztów może wyjątkowo nie obciążać strony cofającej pozew lecz stronę przeciwną, jeśli wystąpienie z pozwem było niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, a ciężar dowodu wystąpienia tych okoliczności obciąża cofającego pozew”.

Zważywszy na powyższe, należy wskazać, że w stanie faktycznym niniejszej sprawy w dniu wniesienia pozwu, tj. w dniu 20. grudnia 2016 roku pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem na rzecz powoda. Tymczasem spełnienie części świadczenia - jak ustalono w toku postępowania – nastąpiło w dniu 30. grudnia 2016 roku, już po wytoczeniu powództwa. Dlatego też trzeba uznać, że wystąpienie przez powoda z powództwem w niniejszej sprawie stanowiło w pełni uzasadnione jej okolicznościami poszukiwanie ochrony prawnej, które było – w momencie wytoczenia powództwa – niezbędne do celowego dochodzenia przez powoda swoich praw.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda koszty, na które składały się: opłata od pozwu w wysokości 736,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł, oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 3.600,00 zł, zgodnie z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804).

Mając na uwadze wszystkie opisane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie powołanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Ośko

Z. Odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pełnomocnikowi powoda.